

mei 2014

nieuwsbrief

- Struikelblok: Verklaring Omtrent Gedrag
'Waarom mag ik niet achter de vuilniswagen?'
- Constante aandacht voor kwaliteit
HKZ-keurmerk voor Moria
- Lees het verhaal van Tyson en de rap van Pietje
'Wat een opluchting: vergeving krijgen'

moria

werken aan vrijheid

Bij de voorpagina: Moria breidt uit en verbouwt: vandaar de containers voor de deur van de werkplaats. In de volgende nieuwsbrief kunt u daar meer over lezen, of tussentijds op onze website.

Houd het simpel

Dit jaar viert Moria zijn twintigste verjaardag. Voor mij persoonlijk begint het verhaal al wat eerder, bij de fraters Maristen. De fraters en hun stichter Marcellinus Champagnat waren een inspiratiebron voor een groepje jongeren waartoe ik behoorde. In Frankrijk bezochten we samen de plekken waar Marcellinus in de negentiende eeuw zijn levensproject begon: plattelandskinderen onderwijzen, zodat ze een beter leven konden hebben.

Nou ja, levensproject, Marcellinus noemde het natuurlijk een roeping. Hij deed 'het werk van Maria'. Dat betekent: ik help mee aan iets wat groter is dan ikzelf. En het hangt niet helemaal van mij af of mijn goede bedoelingen resultaat opleveren.

Marcellinus was een eenvoudige dorpspriester. Een man met een missie, maar geen zweverige figuur. Hij was praktisch en had een onstuitbare energie, tot hij als 51-jarige stierf. Toen had hij alles wat hij te bieden had opgebruikt.

Zijn leven blijft aanstekelijk vruchtbaar. De maristen werken op vijf continenten en ergens in dat spoor van Marcellinus en van de fraters en zusters bestaat Moria. Ik ben ervan overtuigd dat wij daarom, tweehonderd jaar later, onze twintigste verjaardag kunnen vieren. Het laat zien wat er kan gebeuren als iemand gewoon maar durft te beginnen.

Inspirerend vind ik het verhaal van Marcellinus' ontmoeting met een stervende jongen, Jean-Baptiste Montagne. Hij is geschokt omdat de jongen op zijn sterfbed ligt, zonder ooit van God gehoord te hebben. Ik denk dat Marcellinus' roeping daar begonnen is. Hij geeft Jean-Baptiste de laatste sacramenten en realiseert zich dat er veel jongens zijn als hij.

Voor ons – voor mij – doet dit wat devoot aan. Maar wat ik herken is de confrontatie met jonge mensen die niks hebben om in te geloven. In de tijd van Marcellinus ging je mensen dan de catechismus leren. Wij zijn nu geneigd allemaal praktische dingen te gaan regelen, werken aan het 'verbeteren van de leefomstandigheden'. Maar toch denk ik dat het belangrijk is om ook verhalen te vertellen. Een hoopvol verhaal, waar ons kleine verhaal in past.

In de twintig jaar dat Moria bestaat is er veel veranderd. We zijn begonnen op de manier van Marcellinus: klein en eenvoudig hulp en begeleiding bieden aan jonge mensen die dat nodig hebben. Praktisch en dichtbij met maximale ruimte om 'aandachtig aanwezig' te zijn (een lievelingsuitdrukking van de fraters). Ons huis was een thuis voor 'onze jongens'. Over 'bewoners' hadden we het maar zelden en over 'cliënten' of 'klanten' nooit.

Maar zoals dat gaat: we hebben onze sporen verdiend en ons programma is erkend door de overheid. We bieden nu 'kwaliteit' en hebben zelfs een 'kwaliteitssysteem'. En voordat je het weet neem je de woorden van buiten over: ben je een zorginstelling die werkt in opdracht van een klant (zoals justitie), voor cliënten met een indicatie, een risicoprofiel en een zorgzwaartepakket. En als je niet uitkijkt registreer en verantwoord je je suf. Marcellinus zou ervan gegruwd hebben.

Twintig jaar Moria is een prima aanleiding om de balans op te maken. Ik ga daarvoor bij Marcellinus te rade. Met het team gaan we kijken waar hij begon. Van zijn verhaal kunnen we leren. En wij niet alleen. Er bestaat grote behoefte aan vereenvoudiging binnen 'de zorg'. Misschien kan ons kleine verhaal anderen inspireren.

André Stuart, directeur

In februari haalde Moria het HKZ-certificaat (Harmonisatie Kwaliteitsbeoordeling in de Zorgsector), een vereiste om in aanmerking te komen voor justitiegelden en financiering via de AWBZ. Het geeft aan dat Moria goed georganiseerd is, cliënten centraal stelt, continu werkt aan optimalisering van het aanbod, betrouwbare resultaten presenteert en voldoet aan de eisen die door financiers, cliënten en de overheid worden gesteld. Het certificaat is drie jaar geldig, maar er is een jaarlijkse toetsing, waarbij we moeten aantonen dat we continu aandacht hebben voor de kwaliteit van ons werk.

Elke medewerker brengt iets eigens mee. Met Sjors Coolen (1983) haalde Moria een persoonlijk begeleider binnen die ook orthopedagoog is. Hij denkt nu mee over de invulling van de begeleiding en de dagbesteding. Een gesprek over grenzen en plezier. 'Deze jongens zijn geestig.'

'Ons werk is een spel. Dat moeten we grondig aanpakken'

De medewerkers van Moria hebben de opdracht om naast de bewoners te staan: als persoonlijke begeleiders. Hoe daar vorm aan te geven is in ontwikkeling. Momenteel werkt het team aan een betere invulling van de dagbesteding van de jongens die niet buitenshuis werken of een opleiding volgen. Sjors Coolen, sinds augustus 2013 in dienst van Moria, is een van de aanjagers.

Sjors oogt als 'een van de jongens', in spijkerbroek en t-shirt, met vaak iets ondeugends in zijn ogen. Tijdens zijn studie orthopedagogie kwam hij erachter dat zijn hart uitgaat naar groepswerk. 'We waren met een groep moeilijk opvoedbare jongeren in een oude boerderij in Frankrijk. Dat werk beviel zo goed, en het halve jaar daarna achter de computer beviel me zo slecht, dat was een eye opener.'

Wat beviel er zo goed en wat zo slecht?

'Ik heb veel energie in mijn lijf en hoofd. Ik wil dynamiek, beweging. Dat krijg ik niet als ik vooral met diagnostiek en behandelplannen bezig ben, wel als ik in een groep werk. Ik kan er meer kanten van mijzelf in kwijt, ik word er zowel vrolijk als streng, zowel gedreven als gezellig van. Ik ben daarna dan ook gaan werken in het speciaal onderwijs, met

autistische tieners, totdat ik vorige zomer voor Moria ging werken.'

Wat valt je op aan Moria?

'Er hangt een sfeer die me meteen aansprak. Wat dat is? Je voelt je hier welkom, wie je ook bent.'

Waarom kan Moria groeien?

'We kunnen meer betekenen voor deze jongens. Ik vind dat we soms te vrijblijvend zijn, vooral in de dagbesteding. De bewoners van Moria zijn volwassen in jaren, maar ze zijn niet zelfstandig. Ze willen gehoord en gezien worden – zoals iedereen – maar vragen daar vaak op een ongelukkige manier om. Zo spelen ze bijvoorbeeld lang mooi weer, of slaan ze door in tegendraadsheid. Bij deze jongens tot de kern komen, dat is een mooi spel.'

Je noemt dat een spel?

'Ja, want je weet nooit hoe het gaat lopen, of je bij een jongen in de buurt komt en hoe hij zich ontwikkelt. Dat is spannend en leuk.'

Moria moet niet vrijblijvend zijn, maar wel spelen. Leg dat eens uit?

'Om het spel goed te spelen, heb je een speelveld nodig, met grenzen en met ruimte. Dat betekent dat de dagbesteding

van jongens die binnenshuis zijn structuur moet hebben. De hele dag, tot tien uur 's avonds. Ze zijn niet voor niets intern: ze moeten leren omgaan met vrijheid, en dat gaat in stappen. Bovendien moeten de persoonlijke begeleiders meer meedoen. Als wij druk zijn en maar af en toe komen kijken hoe het gaat in het huis, de tuin of de werkplaats, dan werkt het niet. We moeten met ze optrekken, dan kun je ze ook bijsturen.'

Waar gaat het jou om, bij deze jongemannen?

'Ze moeten tot gedragsverandering komen en dat is hard werken. Ze zijn snelle winst gewend, met drugs of geld. Nu moeten ze leren voor de langzame winst te gaan: winst op termijn. Met alleen een huis en een baan redden ze het niet. Een jongen moet weten waar hij voor staat en concrete vaardigheden hebben. Hij moet "nee" kunnen zeggen, met frustraties kunnen omgaan, oplossingen kunnen bedenken. Anders valt hij bij tegenslag zo weer terug.'

Waar zit jouw lol in dit werk?

Sjors krijgt een brede grijns op zijn gezicht en begint te bewegen op zijn stoel. 'Deze jongens hebben veel humor', zegt hij, 'ze zijn heel snel. Ze houden ervan om elkaar in de maling te nemen, en de leiding ook. Het leukste is als je weet te reageren op een andere manier dan ze verwachten. Dan haal je de angel uit hun verzet en dat moet ook. Gedragsverandering, leren kijken naar jezelf: dat is het moeilijkste wat er is. Als dat met loden ernst gebeurt, gooien ze de handdoek in de ring.'

‘Wie moet er dan achter de vuilnis

Je doet iets fout. Je krijgt straf. En daarna ga je de maatschappij weer in. Maar dat is moeilijk als je nauwelijks aan een baan, stage of werkervaringsplaats komt. Een drempel die steeds vaker wordt opgeworpen is de VOG: Verklaring Omtrent het Gedrag. Logisch vanuit een organisatie gedacht, desastreus voor de bewoners van Moria – en voor de samenleving.

Danny (27) is kwaad. Hij brengt het netjes (en in onvervalst Nimweegs), maar zijn woede is voelbaar. ‘Ik zit alweer 2,5 jaar thuis. Ik word nergens aangenomen. En waarom? Ik heb tien maanden goed gewerkt. Wat willen ze dan dat ik doe?’

Ook voor zijn delict en gevangenisstraf werkte Danny als vuilnisman. Na zijn straf hielp Moria hem via een uitzendbureau aan een plaats bij een vuilverwerkingsbedrijf in de regio. Daar werkte hij tien maanden, met groot plezier.

‘Het is gewoon mooi werk’, zegt hij. ‘Je bent vrij, lekker de hele dag buiten. Je kunt ouwehoeren met de jongens. Soms is het een sport om te kijken of je eerder klaar bent dan de andere wagens. En je ziet nog eens wat, een mooi meisje of zo...’

Maar na tien maanden veranderde er iets: het bedrijf stelde voor alle personeel een Verklaring Omtrent het Gedrag verplicht, en die kreeg Danny niet. ‘Ik snap er nog steeds niks van’, zegt hij.

‘Het ging goed, ik zou zelfs mijn groot rijbewijs gaan halen! Mijn collega’s zijn nog allemaal naar boven gegaan, naar het kantoor. Maar nee hoor. Ik ben er gewoon uitgenaaid.’

Wie is verantwoordelijk?

Danny is slachtoffer van nieuw beleid van het bewuste vuilverwerkingsbedrijf. ‘We hadden wat vervelende ervaringen gehad’, legt de personeelsfunctionaris uit. ‘We hebben stappen genomen om meer risico’s uit te sluiten, zoals de VOG en het vragen naar referenties. Dat is de lijn en die geldt voor iedereen.’ Het is geen fijne boodschap voor jongens als Danny, erkent de functionaris. ‘Maar je kunt ons toch niet verantwoordelijk maken voor allerlei maatschappelijke problemen? We werken ook met wajongers en langdurig werklozen. Dat zijn allemaal werknemers die extra aandacht vragen. Ik zal niet zeggen dat we overvraagd worden, maar we moeten ook gewoon kwaliteit leveren tegen een lage prijs. Daar worden we op afgerekend.’

Het is het drama voor veel Moriabewoners in een notendop. De VOG is bedoeld om organisaties te beschermen tegen mensen met een verleden. Niemand wil een veroordeelde zedendelinquent op een school hebben, een fraudeur op de administratie of een alcoholist achter het stuur – zeker niet zonder het te weten.

Op de knieën

De VOG is bedoel om organisaties te beschermen tegen mogelijk gevaarlijke enkelingen. Maar het effect is vaak dat welwillende enkelingen geen kans krijgen om een nieuw bestaan op te bouwen. Zelfs als ze, zoals Danny, al hebben laten zien goed te kunnen functioneren. Moria-coördinator Jan Wassink vertelt over die frustratie. ‘Het is soms niet

Danny: “Zijn ze bang dat ik vuilniszakken ga jatten of zo?”

wagen?’

realistisch, zoals wij op de knieën moeten om iemand een kans te geven zich te mogen bewijzen. Hier in huis is VOG haast een scheldwoord geworden. Organisaties willen zekerheid en proberen risico's uit te sluiten. Maar de VOG zegt alleen iets over het verleden, niet over hoe het nu met een jongen is.'

De kwestie VOG kwam ter sprake toen de Nijmeegse wethouder Turgay Tankir in april bij Moria kwam. De PvdA-er liet via Twitter weten – het was verkiezings-tijd – graag op de koffie te komen bij wijken en instellingen. 'Kom bij ons eten', twitterde Moria terug. Korte tijd later was Tankir 'gast aan tafel'. Onder die vlag komen vaker mensen bij Moria eten en praten over hun werk.

Serius nemen

'We hebben heerlijk gegeten', vertelt Tankir, 'de jongens hadden gekookt. Daarna brachten zij hun thema's in, vooral de belemmeringen die ze ervaren om een plek in de samenleving te vinden. Wat indruk op me maakte was de huiselijke sfeer en de ernst van de jongens. Moria neemt hen serieus in hun wens dat ze een ander leven willen. Dat moeten wij ook doen.'

Tankir maakte er werk van, daags daarna belde er al een ambtenaar en zelf belde hij op verkiezingsdag om te informeren. Inmiddels heeft één jongen dankzij zijn bemiddeling een plek gekregen als lasser in opleiding, bij het Nijmeegse bedrijf BikkelArt. 'Ik heb de mensen van Moria ook wat tips kunnen geven om te participeren in het Nijmeegse netwerk', vertelt Tankir.

Maar Danny zit nog steeds thuis. 'Waarom moet je eigenlijk een bewijs van goed gedrag hebben om vuilnis op te halen?', schampert Danny. 'Zijn ze bang dat ik vuilniszakken ga jatten of

zo? En het werk moet toch gedaan worden. Wie gaat het dan doen? Ik zie mijn advocaat niet achter de wagen lopen hoor!'

Wie doet mee?

Het pijnlijke van het verhaal is dat de VOG-drempel zichzelf in stand houdt, of zelfs verhoogt. Want wat moet je, als je geen kans krijgt een nieuw bestaan op te bouwen? Dan ga je het slechte pad weer op, en dus blijkt iemand die geen VOG krijgt inderdaad een risico. 'Ik ga dat niet doen', zegt Danny. 'Ik heb mijn lesje geleerd en ik heb familie en vrienden om me heen. Maar ik weet niet wat ze willen dat ik wel doe. Over anderhalf jaar kan ik wel een VOG krijgen.'

Danny hoopt dat het vertellen van zijn verhaal helpt om mensen aan het denken te zetten. Liefst mensen die in staat zijn om uitzonderingen toe te laten en samen te werken met begeleiders van Moria. Samen kunnen we ruimte maken voor jongens die een tweede kans nodig hebben.

Als u zo iemand bent of kent, neem dan contact op met Moria of stuur deze nieuwsbrief door. Dat kan ook via de website: www.stichtingmoria.nl/nieuws/nieuwsbrieven/downloaden.html

De naam van het bedrijf in kwestie en de personeelsfunctionaris zijn in dit artikel niet genoemd. We willen niet iemand aanklagen, maar wijzen op een verantwoordelijkheid die we als samenleving moeten nemen, naar draagkracht.

Overigens heeft wethouder Tankir toegezegd zich voor de zaak van Danny in te spannen.

VOG, Verklaring Omtrent het Gedrag

De verklaring omtrent het gedrag (VOG) wordt ook wel 'bewijs van goed gedrag' genoemd. Iedere werkgever die iemand wil aannemen kan ernaar vragen. Voor sommige functies is het verplicht, zoals voor onderwijzers, gastouders en taxichauffeurs. Ook bij tijdelijk of vrijwillig werk kan een VOG nodig zijn, bijvoorbeeld als je met gevoelige informatie of kwetsbare mensen gaat werken.

Een VOG-aanvraag wordt beoordeeld door Justis, de screeningsdienst van het Ministerie van Veiligheid en Justitie. Deze dienst kijkt of er een strafblad is via het Justitieel Documentatie Systeem. Soms gebruikt men ook politie-registers of informatie van Openbaar Ministerie of Reclassering.

De VOG heeft een terugkijktermijn van vier jaar. Zedendelicten hebben een onbeperkte terugkijktermijn en er zijn uitzonderingen voor bijvoorbeeld jongeren onder de 23 (twee jaar) of functies met 'een hogere integriteitseis', zoals tolken en politiemensen.

In principe moet Justis kijken of het strafbaar feit iets te maken heeft met de baan in kwestie. In artikel 35 van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens staat in welke gevallen de minister (in wiens naam een VOG wordt afgegeven) een VOG kan weigeren: 'Onze Minister weigert de afgifte van een verklaring omtrent het gedrag, indien in de justitiële documentatie met betrekking tot de aanvrager een strafbaar feit is vermeld, dat, indien herhaald, gelet op het risico voor de samenleving en de overige omstandigheden van het geval, aan een behoorlijke uitoefening van de taak of de bezigheden waarvoor de verklaring omtrent het gedrag wordt gevraagd, in de weg zal staan'.

Op 13 april won Moria de tweede plek bij de *Compassieprijs 2014*, een initiatief van een aantal vrijzinnige geloofsgemeenschappen. Winnaar werd het project *Mindlab* van Peter Leslie. Tijdens de feestelijke uitreiking stond onze bewoner Pietje Driessen op het podium en maakte indruk met zijn verhaal in de vorm van een rap. Die is ook te zien en te horen op YouTube: <http://youtu.be/6ppWwyqcfZO>

‘Waarom moet het zó zijn?’

In het verleden was ik niet bepaald een lieverdje.
Elke dag stelen ik zat vaak in een celletje.
Zo vaak gezegd: deze keer ben ik echt weg.
Toch viel ik terug en zat ik weer in een cel.
Familie liet me vallen, mijn relatie ging kapot.
Vaak viel ik op mijn knieën en dan bidde ik tot God:
Vader in de hemel vergeef mij voor mijn zondes,
laat de zon schijnen want ik zie alleen de duisternis.

Als ik begin te schrijven ben ik een open boek,
Over moeilijke tijden, inspiratie genoeg.
Wat weet jij van de tijden van honger in de maag?
Heeft de president honger, dan is zelfs hij op de straat!
Zo gaan die dingen, ooit waren wij kindjes,
nu ex-gedetineerden die geluk willen vinden.
Mijn droom was om weer op het podium te staan.
Nu sta ik op dit podium met dank aan Moria.

Refrein (2x)

Waarom moet het zo zijn? Waarom moet het zo zijn?
Veel jongens hebben pijn, maar ze lopen hun voorbij
Waarom moet het zo zijn? Waarom moet het zo zijn?
Velen hebben hulp nodig, maar die hulp moet er zijn.

Sinds ik val onder Moria ben ik op de goede weg.
Ze bieden mij de kans en ze leiden mij de weg
naar het pad van geluk, het pad van succes,
het gaat elke dag beter, ik doe elke dag mijn best.
Zes maanden geleden zat ik nog aan de harddrugs,
ik ken mijn eigen niet meer terug als ik in de spiegel kijk.
Twee kilo aangekomen in vier weken tijd,
de motivatie komt naar boven zonder criminaliteit.

Ik ben weg van de straten, een eigen fitnessruimte
om mijn kop leeg te maken.
Het gaat elke dag beter in de strijd die ik maak,
ik zit niet in het leger maar toch ben ik een soldaat.
Ik ben gezegend in het leven met een gave die ik draag:
geef mij de mic en ik boek resultaat!
Resultaten op papier en resultaat in het leven.
Ik dank Moria dat ze mij deze kans geven.

Refrein (2x), gesproken:

Bij deze wil ik alle mensen bedanken die dit mogelijk
maken voor ons.
Mijn persoonlijke begeleider,
iedereen van de stichting die ons begeleidt naar een
beter leven,
en vooral voor de teruggave van hoop, geloof en liefde.

God ik heb spijt, kunt u mij vergeven,
voor alle pijn die ik bracht in het leven?
Gunt u mij de kracht om door te kunnen gaan?
Geef u mij vergiffenis voor zondes die ik heb begaan?
Gedoopt in het leven, ik ben christelijk opgevoed,
maar als een kleine jongen zocht ik al naar mijn poen.
Ik kan er niks aan doen, zo is het nu eenmaal gelopen.
Dus ik val op mijn knieën en dank de Heer daarboven.

Ik wil niet meer terug naar waar ik ooit ben geweest.
Wapens en drugs, nee dat leven is geen feest.
Ik zag mijn eigen moeder sterven voor mijn ogen.
Ik kan niet in slaap komen, ik zie beelden voor mijn ogen.
Ja ik leef met pijn die diep zit van binnen,
het liefste wil ik wegrennen en opnieuw beginnen.
Het liefste wil ik wegrennen en opnieuw beginnen.
Het liefste wil ik wegrennen en opnieuw beginnen.

Refrein (2x)

Waarom moet het zo zijn? Waarom moet het zo zijn?
Veel jongens hebben pijn, maar ze lopen hun voorbij
Waarom moet het zo zijn? Waarom moet het zo zijn?
Stel jezelf de vraag: waarom moet het zo zijn.

Pietje Driessen

Ellen Venderbosch
Communicatiewetenschapper
en hoofd bestuurlijke en
juridische zaken van de
Radboud Universiteit

'Wat me bevalt aan Moria is de kleinschaligheid en persoonlijke betrokkenheid. Daarmee ligt er een uitstekende basis om samen te werken aan de doelen van Moria.'

Ik heb in de Raad van Toezicht de portefeuille communicatie. Ik wil waar nodig helpen om Moria beter op de kaart te krijgen, met advies, raad en daad. Moria heeft een verhaal te vertellen dat verder reikt dan de jongens die we een plek kunnen geven.

Voor mijzelf vind ik het prettig om hieraan bij te dragen. Er vallen genoeg mensen tussen wal en schip in onze samenleving. Je kunt mopperen of naar overheden en instanties wijzen, dat die het moeten oplossen, maar jongens als die van Moria zijn ook een verantwoordelijkheid van onszelf.'

Roel Kop
Zelfstandig advocaat
arbeidsrecht

'Opvallend aan Moria vind ik de degelijke ondergrond: ik ontmoet er stevige mensen met een gezonde missie en veel aandacht voor het menselijk aspect. Daarnaast hangt er gewoon een prettige sfeer. Ik kom er graag.'

Spannend voor de organisatie is dat ze met steeds meer regels te maken krijgen, onder meer vanwege de AWBZ en de indicatiestelling. Moria moet iets groter worden om levensvatbaar te blijven, dat gaat soms gepaard met groeistuipen. Daarom moet de groei geleidelijk gaan, vind ik.

Voor mij is het de eerste keer dat ik in een toezichthoudende rol zit. Ik ben een doener en wil graag helpen, bijvoorbeeld om vanuit mijn specialisme de HR-kant een juridisch jasje te geven. Maar ik zal eerst goed luisteren wat er nodig is en waar ik van waarde kan zijn.'

**Nieuwe leden
Raad van Toezicht**

Tyson (1989): 'Wat een opluchting: vergeving krijgen'

'Morgen geef ik een lezing in de gevangenis van Lelystad, met mijn advocaat. Ik mocht eerder bij twee televisieprogramma's mijn verhaal doen over mijn delict en het positieve traject na de detentie.

Tegen de gevangenen zal ik zeggen: je hebt een delict gepleegd, maar je bent geen slecht mens. Daar worden wij wel steeds op aangesproken. We hebben als het ware een justitiestempel op ons voorhoofd, waar we moeilijk van afkomen.

Ik heb geen moeite om over mijn delict te vertellen. Het was gewoon te stom voor woorden. Ik woonde in een nieuwe stad en zocht aansluiting bij een groep. Ik blowde veel in die jaren, ik was dom en laks en naïef. We overvielen een snackbar, met bivakmutsen op, maar de uitbater joeg ons er meteen weer uit. Ja, dat is haast lachwekkend, maar ik heb me er lang zo schuldig over gevoeld! Schuld is een naar gevoel: het strookt niet, van binnen. En dan te bedenken dat ik die man nog kende ook! Na mijn veroordeling heb ik hem ontmoet, via de organisatie *Slachtoffer in beeld*. We hebben ons verhaal aan elkaar gedaan en ik heb mijn excuses aangeboden. Daarna heb ik hem om vergeving gevraagd. Hij heeft me vergeven.

Ja, dat emotioneert me. Ik heb zo'n respect voor hem, dat hij dat kon. Daardoor kon ik verder.

Ik werk nu als vrijwilliger bij voetbalclub NEC, bij een project voor jongeren in achterstandswijken. En ik spreek tijdens wedstrijden commentaar in voor een aantal blinde supporters in het stadion. Mijn droom is met jongeren te werken die het moeilijk hebben. Ik hoop dat ik ooit een opleiding in die richting kan doen. Als dat niet lukt omdat ik geen VOG krijg, wil ik een *master* boekhouding doen.

Ik ben opgegroeid bij alleen mijn moeder, wat had ik graag in mijn tienerjaren een man om me heen gehad. Iemand die grenzen stelde, me aanzette tot discipline. Zulke dingen moet je leren, liefst van iemand die het in je ziet zitten. Ik heb bij Moria veel te danken aan mijn begeleider Elzart. Hij heeft veel voor me betekend. In praktische zin, maar ook door zijn adviezen en levenservaring, hij is al wat ouder. Mede dankzij hem heb ik mezelf beter leren kennen.'

werken aan vrijheid

Stichting Moria

Louiseweg 12

6523 NB Nijmegen

T: 024 329 76 80

F: 024 329 76 89

E: info@stichtingmoria.nl

W: www.stichtingmoria.nl

Tw: <http://twitter.com/stichtingmoria>

IBAN: NL53 RABO 0157 8353 67

Stichting Moria ziet (ex-)gedetineerde jongvolwassenen met andere ogen. Door opvang, begeleiding en voorlichting wil Moria met én voor hen werken aan een nieuw toekomstperspectief. Moria is erkend door het Ministerie van Veiligheid en Justitie. De Stichting is een initiatief van de Fraters Maristen, de Zusters van Julie Postel en de Fraters van Utrecht, en wordt financieel en moreel ondersteund door congregaties, fondsen en 2000 particuliere donateurs.